

I.

Родолюбивитѣтъ българинѣ съсъ особенна жѣдось прочита сяко българско оригинално изданіе, както и малкото преводи отъ разни чужди писатели; прочита, думамы, сяка българска книга, съсъ която е можилъ да ся здобіе.—

Нека земемъ сичкыте българскы до сега издадени книги, отъ първата до послѣдната, и ще видимъ едно силно стремленіе къмъ едно всеобщо образуваніе—образуваніе, което да всадѣ въ сърдцата на милиитѣтъ нашъ родъ една пѣ благородна нѣравственность, която да ны тика къмъ една, тѣй да речемъ, пѣ нѣжна выткость на чювствованіята ны, т. е. да оцѣнявамы доброто и хубавото, а особенно да имамы чювство за съжаленіе, братолюбіе и наклонность къмъ чювѣщината.—

Тѣзи задача на нашите писатели е благородна и заслужва благодарность—тѣ отъ сичкиитѣтъ нашъ родъ, защото, тези сынове на отечеството ны сѣ познали истинската нужда на читающата наша—жали Боже—много малка публика.

Както рекохмы, трудѣтъ е за похвала достоенъ, присвѣтъ че слабо ся награждава.—Дано Богъ поне наградеше тези наши трудолюбиви братія, които споредъ силата си припасяетъ въ кошарѣтъ сладкиитѣтъ сокъ, изчерпенъ отъ цвѣтитѣтъ на науката.

До тукъ смы съгласни, но въ сичкыте почти до сега издадени българскы класически книги, нѣй виждамы че главнитѣтъ предмѣтъ е: да укорявамы жената, а мѣжѣтъ ся представлява като едно высше сѣщество.—

Това, мили читатели е..... Егомизъмъ!

Сърдцето ми тупаше силно и перото ся колебаеше въ треперяющата ми десница, нѣ..... написа ся!